

Autor: Karel Veliký

Figura „mystického válečníka“ se dočkala i televizního zpracování. Vystupuje ve dvoudílném snímku **Kriminální román (Romanzo Criminale)**, který vypráví příběh, jak se z party předměstských zlodějíčků stali vládci římského podsvětí přelomu 70. a 80. let. Jedním z nich je i mladík přezdívaný Černeš (Il Nero). Na obrazovce se objevuje jen v několika nedlouhých, zato však výmluvných scénách: při cvičení bojových umění, při četbě a v akci.

Vůdce bandy zvaný Čvaňhák (Libano) ho na začátku charakterizuje přibližně těmito slovy: nevyrostal sice na ulici jako my, ale je jako my – tedy schopný „žít nebezpečně“ (= riskovat a zabíjet). Ke konci prvního dílu mu pak svěřuje důležitý úkol, protože „zůstal jedinej, kdo kašle na prachy“. „Snad proto, že jste je doma měli“, domnívá se Libano. Jenže právě v tom okamžiku kamera zabírá obálku Evolovy *Vzpoury proti modernímu světu*, která vyčuhuje z Nerovy sportovní brašny. Zásadní pro náš výklad ovšem je – příznačně – až způsob jeho smrti. Nejen proto, že zahyne v akci, při atentátu na bankéře, ale hlavně proto, že při umírání hledí do očí neživé figuríně.

Il Nero

Figuríny na šaty bývaly běžnou rekvizitou mnoha krimi-filmů (vzpomeňme na belmondovský **Strach nad městem** nebo českou **Černou punčochu**), že je zde její užití něčím víc než jen poctou giallo-žánru, o tom svědčí jediná delší Nerova replika v druhém dílu, v níž kumpánovi líčí, jak těsně před smrtí z lidí spadne maska, kterou nosí: „Díval ses někdy do očí toho, na koho si střílel? Já vždycky. Je to jako kdyby si v tu chvíli sundal masku. Kdo byl ňouma, začne bejt drzej. Jinej, odvažnej, se rozbřečí. Bezbožnej se modlí... Jaký budeme my, až to přijde?“ Nero však zůstane ve smrti stejný, tedy nelidsky (či nadlidsky) chladný, odosobněný, ba nevinný, jako ona figurína. Připomeňme si zde slova Mistra Januse (nomen omen), zasvěcence z Villiersova dramatu **Axel**: „Smrt, toť dokonalá volba. Toť Neosobno, toť dovršený děj.“ Stejnomyšlený hrdina, adept zasvěcení, oponuje, nechce se stát neživotnou „sochou“. Nero se jí stal. Nebo spíše loutkou („když šaman odhodí lidskou podobu, má prázdnou tvář“). Jejím nehybným hybatelem však není božské (jako třeba Kršna pro Ardžunu v Bhagavadgítě), ale zednáři... 1]

Film je totiž inspirován skutečnými událostmi a volně ilustruje z velké části potvrzenou tezi, že jisté státní i mezinárodní zájmy byly v Itálii prosazovány s pomocí „zločinců a teroristů, kterými coby prostředník manipulovala lóže **Propaganda Due**“ (P2) pod vedením Licia Gelliho. „**Banda z Magliana**“ tak např. pomáhala vládě hledat „hnízd“ do něhož Rudé brigády skryly ministerského předsedu Alda Mora, nebo asistovala při atentátu na nádraží v Boloni, za kteréžto služby se pak těšila jisté beztravnosti. Předlohou postavy Nera, kterou zdařile

ztělesňuje herec Riccardo Scamarcio, byl především militant **Massimo Carminati**, hlavní spojka mezi **Ozbrojenými revolučními buňkami (NAR)** a „hochy z Magliana“, a dále „samuraj“ **Delfo Zorzi**. 2] V té souvislosti nutno dodat, že Gabriele Adinolfi, který sám kvůli obvinění z účasti na přípravě boloňského atentátu strávil bezmála dvě desetiletí v politické emigraci a dodnes patří k vůdčím osobnostem italské krajní pravice, věnoval Kriminálnímu románu přednášku, v níž mj. kritizoval „kult“ jáství u NAR, jejich individualistický étos. Ten měl totiž původ i v pokřiveně či nesprávně chápané evolovské „absolutní osobě“ („já chci“, „já můžu“) a zúženém pojetí jeho „magického vidění života“ (akce „ze sebe a pro sebe“), v solipsimu, řečeno katedrovým jazykem (nezohledňování objektivních podmínek). Tady se však musíme Autora (= Evoly) zastat, protože konkrétně **Árijskou nauku o boji a vítězství** sepsal ještě ve válce. Pro poválečnou dobu měl za nejvhodnější obranu jedince proti západnímu úpadku povznášející doktrínu zen školy rinzai, tantru nebo vlastní obdobu stoicismu.

Cedr na dvorku, oblak vrhající stín na pahorky, padající déšť, rozvíjející se květ, monotónní hluk příboje: všechny tyto přirozené a všední skutečnosti mohou napomoci k naprostému probuzení, satori, právě proto, že nemají smysl, finalitu, záměr, a tudíž je jejich smysl absolutní. (Jezdit na tygru, str. 54)

Poznámky

1] Loutka není míněna nijak hanlivě (viz Platónovy **Zákony 644d**).

„Pomysleme si, že každý z nás, živých tvorů, je boží loutka, sestrojená buď jako hračka bohů nebo jakoby k nějakému vážnému účelu; to totiž nedovedeme poznat, ale tolik víme, že ty city, které v nás jsou jako nějaké dráty nebo nitě, nás táhnou a vlečou, protože jsou mezi sebou protivných směrů, k protivným jednáním, kde právě je rozhraničena dobrost a špatnost. Ta úvaha praví, že každý má vždycky následovat jeden z těch vleků, nijak se ho nepouštět a táhnout na opačnou stranu proti ostatním drátům, to že je zlaté a svaté vedení rozumu, nazývané společným zákonem obce, kdežto jiná vedení jsou tvrdá a železná, ale to že je měkké, protože je zlaté, avšak ostatní vedení jsou podobná všelijakým druhům. Že pak je třeba vždycky napomáhat nejkrásnějšímu vedení zákona; protože je totiž rozum sice krásný, ale mírný a nenásilný, potřebuje jeho vedení pomocníků, aby v nás ten zlatý rod vítězil nad ostatními rody...“

Nero je loutkou sil, které ho přesahují, to ale běžný „konzument“ také, i když mu třeba namlouvají jak je „originální“ a „sám sebou“. Nanejvýš je možné říci, že spotřebitel je loutkou prostřednictvím vláken svých „osobních“ marnivostí a pudů, kdežto asketický mystický válečník na základě neosobních, „božských“, principů a hodnot.

2] Delfo Zorzi byl členem **Ordine nuovo**, cvičil bojová umění, vystudoval japanistiku, jeho

diplomovou práci na téma „cesty válečníka“ (Bušidó) vydalo posléze Edizioni di Ar, jehož Editor (= Franca Fredu) příležitostně doprovázel coby osobní strážce; v roce 1972 odjel do Japonska, kde přijal jméno Roi Hagen, oženil se a pohádkově zbohatl, zlé jazyky tvrdí, že s přispěním jakuzy. Je jedním z mála Evropanů, kteří obdrželi plnoprávné japonské občanství. V roce 2000 byl Itálii v nepřítomnosti odsouzen na doživotí za údajnou účast na atentátu v milánské Zemědělské bance na Piazza Fontana (1969). Japonsko však své občany nevydává a odvolací soud rozsudek později v plném rozsahu zrušil. O výši Zorziho majetku svědčí, že svého času zachránil před úpadkem módní značku Gucci, s níž po dlouhá léta spolupracoval. Zorzi byl však také spolupracovníkem profesora Romana Vulpitty, jemuž vděčíme za skvělé eseje o Mišimovi a Jasudovi.